

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

אג השבועות

קובץ מיוחד בקשר עם זמן מתן תורתנו

גליון כג

שנה שז

יוצא לאור על-ידי ועד 'חיילי בית דוד'

770 איסטערן פארקוויי - ברוקלין, נ.י.

ולהעיר ולהוסיף, שהראשי תיבות
דהשמות של שלושת הרועים
(משה, ישראל, דוד) - הוא "מיד"
(כמדובר לעיל), שזה מרמז על לשון
חז"ל - "מיד הן נגאלין", שהגאולה
האמיתית והשלימה באה מיד, מיד
בזמן גשמי דגשמיות העולם

(משיחת יום ב' דחג השבועות ה'תנש"א)

נערך ע"י:

ועד חיילי בית דוד

בית משיח, בית חיינו

770 איסטערן פארקווי, ברוקלין נ.י.

להערות ותיקונים, או להצטרפות לרשימת

הדיוור בדוא"ל:

vaad770@gmail.com

אל אחינו התמימים ואנ"ש יחיו,
שלום וברכה!

לקראת חג השבועות, "זמן מתן תורתנו", הננו מוציאים לאור קובץ "חג השבועות",
הכולל:

א. היכנו לביאת המשיח - שיחת כ"ק אדמו"ר מהוריי"צ נ"ע מחג השבועות
ה'תש"א, זמן מועט קודם ביאו של כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א לחצי כדור
התחתון, בה מעורר על דבר ההכנה לביאת המשיח.

ב. אקדמות לשנת ה'תש"ב - חיבור מרתק על משקל ה"אקדמות" שנוהגים רבים
מבני ישראל לומר בחג השבועות, שהתפרסם בגליון "הקריאה והקדושה" בשנת
ה'תש"ב, ועוסק בנבואתו של כ"ק אדמו"ר מהוריי"צ נ"ע - לאלתר לתשובה, לאלתר
לגאולה.

הפיוט נכתב בשפה הארמית, ומובא כאן בתוספת תרגום ללשון הקודש.

ג. שהחיינו וקיימנו והגיענו לזמן הזה - יומן מפורט מחג השבועות ה'תשנ"ב, לפני
חצי יובל שנים, אז יצא כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א אל החסידים בפעם
הראשונה מאז כ"ז אדר"ר ה'תשנ"ב.

ד. מזרע דוד ושלמה - מאמר עיוני מאת הרב שלום דובער הלוי שי' וולפא, על יחוסו
של כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א לדוד המלך.

בציפי' ובביטחון גמור אשר תיכף ומי"ד ממ"ש נזכה לראות בהתגלות הוד כ"ק
אדמו"ר מלך המשיח שליט"א "מלך ביופיו" לעיני כל חי, ונזכה לשמוע תורה חדשה
מפיו, ויכירו וידעו כל יושבי תבל במלכותו, ויכריזו כולם יחדיו בקול גדול ובהתבטלות
מוחלטת את ההכרזה הנצחית המביאה לידי ביטוי את התמסרותנו והתקשרותנו אליו,
ופועלת התגלותו המיידית בגאולה האמיתית והשלימה:

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

ועד 'חיילי בית דוד'

770 בית משיח, בית חיינו

ימות המשיח,

יום וערב חג השבועות ה'תשנ"ז

קט"ו שנה לכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

ברוקלין נ.י.

היכוננו לביאת המשיח

רחצו והזכו!! צריכים אנו לרחוץ ולנקות את עצמינו לקראת האורח שמגיע, וכן את הבית ובני הבית, בכל מקום צריך לנקות, וכן יש לתקן את אופו האכילה והשינה, ואת אופן הישיבה, והתיקון צריך להיות כל אחד לפי ערכו ומצביו: שוב"ים, בעלי בתים, בעלי מסחר, ויושבי אהל. שיחת כ"ק אדמו"ר מהור"צ נ"ע

ההוספה וההכנה מראה על היוקר

(כ"ק אדמו"ר שליט"א [מהור"צ] התחיל לדבר אודות ההכנות לביאת המשיח, ואמר:)

היוקר של דבר נראה בההוספה וההכנה אליו, שכאשר הדבר יקר אצלו אזי מתכונן ומוסיף עליו, וכמו בשבת קודש שמוסיפים מחול על הקודש חצי שעה לפני שבת וחצי שעה אחרי שבת הרי זה מראה שהדבר יקר אצלינו. וכן הוא בכל ענין וענין שכאשר הדבר יקר אזי צריך להתכונן אליו.

להתכונן לביאת המשיח!

אין בכוונתי להתפלפל בזה, אלא לדבר בצורה גלויה וברורה:

נהוג בעולם שכאשר מתכוננים לאורח עושים הרבה הכנות משך זמן לפני זה, שבועיים לפני בואו כבר מכינים את הבית מנקים את כל הפינות, וכל בני הבית מדברים אודות בואו, עד שמספרים גם לשכנים ואומרים להם: הנה בעוד זמן קצר יבוא האורח שלנו אבינו אחינו וכדומה, אשר עליו אנחנו מחכים.

עכשיו הזמן קרוב מאד לביאת המשיח, כאשר משיח מגיע צריך הרי להתחיל להתכונן לקראת האורח!!

רחצו והזכו לקראת המשיח!

רחצו והזכו!! צריכים אנו לרחוץ ולנקות את עצמינו לקראת האורח שמגיע, וכן את הבית ובני הבית, בכל מקום צריך לנקות, וכן יש לתקן את אופו האכילה והשינה, ואת אופן הישיבה, והתיקון צריך להיות כל אחד לפי ערכו ומצביו: שוב"ים, בעלי בתים, בעלי מסחר, ויושבי אהל.

כל אחד צריך להתבונן לביאת המשיח!

ישנם ענינים שבהם יש חילוקים בין אחד לחבירו: כגון מי שאינו יודע את גדול המעלה של עשיית המצוות, ובכל זאת מקיים את המצוות הרי שכרו גדול מאד, ולהיפך מי שחס ושלום יודע את העונש הכרוך באי עשיית המצוות, ובכל זאת אינו מקיים את המצוות הרי עונשו גדול מאוד וכן מצינו את החילוק בין הקרבנות עבור "חטא" "עון" ו"פשע".

אך בענין זה (ההכנה לביאת המשיח) צריך כל אחד לפי ערכו לזכך ולרחוץ את עצמו.

הוראה חדשה: לחזור משניות בעל פה

(אח"כ הורה כ"ק אדמו"ר [מהוריי"צ] שליט"א איך להתכונן לביאת המשיח בפועל ממש, ולהמתיק את חבלי ביאתו, ואמר:)

בהתאם לכך הנני מציע להתחיל ללמוד בכל שבוע משנה אחת בעל פה, נוסף על השיעורים הקבועים שיש לכל אחד ואחד בפני עצמו, ולהתחיל ללמוד מ"מאימת

קורין את שמע" (בתחילת מסכת ברכות).

מי שאפשר לו להיות שגור בתורה ובנביאים ולהיות בקי בש"ס, ודאי טוב הדבר, אך המדובר כאן הוא ללמוד לכל הפחות בכל שבוע משנה אחת בעל פה ולהרהר בה תמיד.

לטהר את האויר

ויש לי על זה שלשה טעמים (כנראה מלבד הענין העיקרי כהכנה לביאת המשיח):

(א) זה יועיל לטהר את האוויר, שבאוויר יורגש מה שאסור לעשותו, ואשר דבר האסור הוא אכן אסור גם כאן באמריקה.

(כ) "ק אדמו"ר [מהור"י] שליט"א ביאר את ענין טהרת האויר ואמר:

יהודי מז'לאבין נוסע לאמריקה לפני ארבעים שנה, בדרך נשברה אונייתו, ונאחז בדף אחד מדופנות האניה, וכך ניצול ובא לאמריקה והסתדר בחיי משפחה, וכיון שבמקום מגוריו לא היה מקוה, השתדל שיבנו מקוה, ואח"כ נולד אצלו בן, ואצל בנו ג"כ נולד בן, ובן זה נעשה רוכל (פעדלער).

רוכל זה בהלכו ברחוב ממקום למקום עסוק בעסקיו, לפתע נעשה מאוחר והוא נחפז לאיזה מקום (חאפט זיך אריין ערגעץ) ונוטל את ידיו ומתפלל מנחה, הרי בכך הוא משלים את הכוונה העליונה המושרשת במחשבה הקדומה, ועבור זה הוא כל סדר ההשתלשלות כדי שרוכל זה יתפלל מנחה במקום זה.

ואף שהוא עצמו אינו יודע כלל מזה, אך כן הוא האמת. ואם לא מאמינים בזה הרי זה אפיקורסות!

מחשבת הסוס ומחשבות החכמים

(כדי לבאר זה שאף שאין יודעים ומבינים זה, מ"מ כן הוא האמת, סיפר כ"ק אדמו"ר [מהור"י] שליט"א:)

בתי הצעירה שתחי' (הרבנית שיינא), פעם בקטנותה דיבר כ"ק אאמו"ר [אדמו"ר מהורש"ב] עמה בענין המלאכים, וביקשה לבאר לה את ענינים של המלאכים, ולא הבינה.

וביאר לה כ"ק אאמו"ר [אדמו"ר מהורש"ב] את הדבר במשל: בעל עגלה רתומה לסוסים הנוסע ממקום למקום, ובעגלה יושבים שני אנשים חכמים נכבדים הנוסעים לאסיפה של אנשי חכמה ומדע, ומדברים ביניהם ענינים נעלים דברי חכמה ושכל שיאמרו באסיפת החכמים ואודות דברי החכמה שחכמים אחרים ישמיעו שם.

הרי יש כאן שלושה מחשבות: א. מחשבת הסוס, ב. מחשבת הבעל עגלה, ג. ומחשבות החכמים.

הסוס חושב אודות החציר (האבער) שיקבל בהגיעם למחוז חפצם, הסוס בהבנתו הסוסית (פערדישן פארשטאנד) חושב שכל הנסיעה היא בשביל החציר שיקבל במחוז חפצם.

הבעל עגלה חושב אודות היי"ש [היין שרף] שישתה כשיבואו למלון. ושני החכמים חושבים אודות דברי חכמה ושכל.

וכי משום שהסוס והבעל עגלה אינם מבינים את דברי השכל שהחכמים מדברים, האם בשביל זה השכל אינו קיים?!

(וכ"ק אדמו"ר שליט"א סיים:) וכן הוא בנידון דידן (בענין טהרת האוויר) שאף שאינו מבין זה - מ"מ כן הוא האמת!

למחוק את האותיות של הדברים בטלים

ב) עוד טעם נוסף ללימוד המשניות בעל פה הוא, כדי למחוק ולמחות מנפשו את האותיות, של הדברים בטלים, הרי דיברו כל כך הרבה דברים בטלים. וידוע שהעונש על דברים בטלים הוא כף הקלע וחיבוט הקבר, והעצה לינצל מזה הוא ע"י חזרת משניות בעל פה.

אך כל זה הוא רק לאחר מאה ועשרים שנה, אך עתה מדברים אודות החיים, רחמנות היא על מי שמת עתה, משיח הרי מגיע מיד, לכן כדי להסיר ולמחוק את האותיות של הדברים בטלים, העצה לזה היא לחזור בכל שבוע משנה אחת בעל פה, ולחשוב או לדבר בזה בכל מקום ובכל זמן, וזה יועיל.

אריכות ימים לבנים

ג) ועוד טעם להשלמת הענין: כל אב שרוצה באריכות ימים עבור בנו, ישתדל לחזור עמהם בכל שבוע משנה אחת בעל פה, ואם היא משנה גדולה יחלק אותה לשנים או שלשה חלקים.

(וכ"ק אדמו"ר [מהוריי"צ] שליט"א סיים:) ובזה נשלם ענין זה (מחזרת משניות בע"פ).

משיחת כ"ק אדמו"ר מהוריי"צ נ"ע, חג השבועות ה'תש"א

”עשו פרסום בקול קרנות ומשרוקיות”: **הנה זה משיח בא!**

לפנינו חיבור מעורר עניין שהתפרסם בירחון ”הקריאה והקדושה” לקראת חג השבועות ה'תש"ב • החיבור נכתב בארמית בסגנון ה"אקדמות" לחג השבועות ומעורר את הרבנים אודות תפקידם בתקופה זו להביא העם את נבואת הגאולה מנשיא הדור

תורגם ללה"ק ע"י מערכת ועד חיילי בית דוד

• • •

תא	אקדמות מילין ושריות שו בראשית הדברים ותחילת השיחה
תא	אולא ממרנן שאילנא במטו רשות ממרנן אשאל בתחינה
תא	בכו לא תינטרון להאי רשים רשו שנאה אל תשמרו לזה רושם הרשימה
תא	בגין דאנא רגזי לחבורתא קדיש על כך שאני מרגזי את החבורה הקדושה
תא	גבי מירתת, אפיי צהיבו מכסיפו גבי נרעד, פניי צהובות מבושה
תא	גוזלא באריוותא סביך ועביד קרבו גוזל באריות מסתבך ועושה קרב
תא	דלטוריא דאמרית אדרבנן ודייני דמ הרכילות שאומר אני על רבנן ודייני העיר
תא	דרדרין ביה, ברם בשלם ונעימ קוצים יש בה, אך בשלום ונעימות

- תא הדא קברניט, אדמו"ר, חד דרישי גלוו
זהו הקברניט, אדמו"ר, אחד של ראשי הגולה
- תא הדר שמיה, יוסף יצחק שליט"א, בהאי אתרו
הדר שמו, יוסף יצחק שליט"א, בזה המקום
- תא והוא אחוי לן טמירי ועתידי למי
והוא הראה לנו נסתרות ועתידות לבוא
- תא ואינן במילי דמשיחא דאתי לבי
והם בדברי המשיח הבא לבית
- תא זכויי כן נזכה לדין טבא וחדוו
זכה כן נזכה לזאת הטובה והשמחה
- תא זמנא דא אוקמינן אדמו"ר אחזק
בפעם הזאת הננו מעמידים את אדמו"ר על חזקתו
- תא חדתא טבא דין מהני מילי מעליו
חדשה הטובה חזו מהדברים המעולים
- תא חבל, דעבדי רבנן להאי בשורתא שתיקו
חבל שעושים רבנן מבשורה זאת שתיקה
- תא טפסרי דאורייתא מטכסין בקל ובלחיש
שרי התורה מטכסים עצה בקול ובלחש
- תא טיבותיה לשקיל ולשדייה אחיזר
טובתו לקחת ולהשליכה לקוצים
- תא ילפינן מנייכו רבנן סוכלתנו
למדנו ממכם רבנן חכמה
- תא יאיין עלן פתגמייכון כי גדיא בסינקו
ערבים עלינו דבריכם כגדי משובח
- תא כדנן ארי נפשי מנייכו מבה
כעת הנה נפשי ממכם נבהלת
- תא כד אפתח למימר, לכון ידעי הלכ
כשאפתח לומר, לכם יודעי הלכה

- תא לא נהירא לן שבילכון דא, למפרט בשפו
לא ברור לנו דרככם זו, שתפתחו שפתותיכם
- תא להן דין אתמהא, סגויי זכוו
על זאת אתמהא, מרובי הזכויות
- תא מסתפינא דדעתיכון לאו בקשוט וכדאי
חוששני שדעתכם לא באמת וככתוב
- תא מסופקני אין אשכחון הדא מרגני
מסופקני אם מצאתם זאת המרגלית
- תא ניחא, דמקמא מחשבי-קיצין בלווט
ניחא, בתקופות קודמות כשמחשבי-קיצין היו בקללה
- תא נבני בעידניה, ארי אוקי אזחל
שיבנה בזמנו, נעמידו על 'בעתה'
- תא סגיאין רמזי דקיצא - כומצא ושריג
מרובים רמזי הקץ - ועבים כענפים
- תא סבי ועולימין שרויין בועיא ואימ
סבים ונערים שרויים בפחד ואימה
- תא עידנא מטא, נפיקו ידעי הלכתא ומתני
הגיע הזמן, צאו יודעי הלכה ומשנה
- תא עבידו פרסומא בקל קרנא משרוקי
עשו פרסום בקול קרנות ומשרוקיות
- תא פעוט אנא וזעיר, וארו שותא בלא רשו
פעוט אני וזעיר, ואומר שיחתי ללא רשות
- תא פרט לתורגמן דרבו, דמחווור לנבוא
מלבד זאת שאני תורגמן של רבי, שברורה נבואתו
- תא צבית ורגיג אנא קצת חדוא להודעו
רוצה ותאב אני קצת שמחה להודיע
- תא צדיותא דבמוחין לתרך באצלחו
את ריקות המוחין לגרש בהצלחה

קריבו רעויא, אנהיגו טרשו
גשו הרועים, הנהיגו הצאן

קבל חובין - תיובתא, תחות עויין - בעו תא
כנגד החובות - תשובה, כנגד העונות - תפלה

רשיעו נפישין ואינן זקוקין לאתערות
הרשעות רבה והן זקוקים להתעוררות

רַבֵּנָן כְּדִלָּא יִשְׁוִיבִין, כּוֹלֵי עֲלָמָא בִּגְרִיעּוֹ
אִם רַבָּנָן לֹא יִצְלִינּוּ, כּוֹלָנוּ בִּכְפָּ חֻבָּה

תא
שבריריא בהאי שעתא כאעא לדין מדרו
הסכנות בזאת השעה, כעצים לזאת המדורה

שפיר דין לאכרזא בצפרא ובאור
יפה זאת להכריז בוקר וערב

תשובה עשו כולכם ואם אמתית היא ושלימה

תהוון בריכין לאלה ותזכון לנחמ
תהיו ברוכים לאלוקים ותזכו לנחמה

תצלום חלק מהאקדמות, מתוך 'הקריאה והקדושה'

אברהם (פיליפינית) לשנת ה'תש"ב

[illegible][illegible]

”שהחיינו וקיימנו והגיענו לזמן הזה”

כ”ק אדמו”ר שליט”א הי’ חבוש בכובעו ולבוש בסירטוק, וישב מול השולחן, כפוף מעט, למשך כשלוש דקות. מבטו הק’ הי’ חזק, חודר ועירני . . פניו הק’ נראות אפילו רגילות, אף שחדי העין הבחינו כי פניו הק’ היו מעט רזות וחווירות - אך זוהרות, וחזקו הק’ היה קצת יותר רחב מהרגיל. ונוסף על זה - גם המבט המוכר כל כך

יומן מרתק מחג השבועות ה'תשנ"ב

דרוכים ומוכנים

השעה קרובה לחצות הלילה. רוח נושבת בחוצות ברוקלין ומפיגה את החום הכבד ששרר בצהריים ומוג האויר נעים. הרבה יהודים טובים בניו יורק כבר סיימו מזמן את סעודת יו”ט ומסתבר שלא מעט מהם כבר עלו על משכבם. אבל מול בית חיינו הולך ומתאסף קהל שגדל מרגע לרגע. אלו הם השבים מה”תהלוכה”, איש מהם לא ממהר הביתה לסעוד סעודת יו”ט ולחלוץ את עצמותיו, אלא כולם חוזרים ונאספים ב-770, בציפיה שנזכה שכ”ק אדמו”ר שליט”א ייצא לקבל את פניהם כמנהגו הק’ מידי שנה (ועד שאשתקד אף זכינו לשיחת קודש מיוחדת בשעה זו בליל אחש”פ ובליל ב’ דחג השבועות).

כזכור, גם בליל אחש”פ השנה איש מההולכים ל”תהלוכה” לא תיאר לעצמו, מן הסתם, שהוא עתיד לראות את פני הק’, ובכל זאת, אחרי ה”תהלוכה” חזרו כולם ונאספו ליד 770, אל מול חלונות חדרו של כ”ק אדמו”ר שליט”א, ולמרות הכל שרו ניגוני שמחה ואפילו יצאו בריקוד.

גם הלילה נאספו ההולכים, כאמור, ליד 770 (וכן קהל גדול של אנ”ש, אנשים, נשים וטף). גם הפעם אף אחד לא בא מתוך ידיעה ברורה שהוא עומד לראות את פני הק’.

תמיד קיימת התקוה האיתנה כי ברגע מסוים יתרחש הנס והרפואה השלימה תבוא בבית אחת, אבל מעבר לזה הרי אף אחד לא ידע בבירור מה עתיד להתרחש כאן הלילה.

נכון שמאז יום השבת היו שמועות שונות בכיוון זה, אבל על שמועות כאלו ושכמותן כבר אמר מי שאמר כי הן שייכות לסוג של מידע שאף אחד לא יכול לאשר... ועם זאת, הרצון הטבעי של כל חסיד באשר הוא לראות את כ"ק אדמו"ר שליט"א, מעלה כל העת מחשבה: ואולי כן... אולי בכל זאת יתרחש הלא-יאומן...

כבר מהשעה 10:00 תפסו הראשונים את מקומותיהם לחזות, אם וכאשר יתאפשר, בפניו הק' של כ"ק אדמו"ר שליט"א, אמנם כולם האמינו שאם הדבר יקרה - זה יהיה רק דרך החלון. בשלב מסוים יצא הרי"ג ואמר שאינו מבין כלל מדוע מחכים וכו', אבל מאוחר יותר אמר שיראה לפי המצב ובאם יהיה זמן מתאים וכו', והוא רק יציע לכ"ק אדמו"ר שליט"א ולא יותר (אך כאמור - רוב הקהל שהגיע אח"כ לא ידע מכך והתפרנס רק משמועות והשערות שאולי... חלק גדול לא האמין שזה יהיה; רק לחשוב על ההיסטוריה וה"בלאגן" בלשון המעטה...).

"הננו"

איך שיהיה, הציבור שנאסף מול 770 אחרי התהלכה, ההולכים לתהלכה, וגם אלו שמסיבה זו או אחרת לא הלכו - לא עשה זאת בגלל השמועות הללו שכאמור באמת לא היו מבוססות. הם באו להכריז "הננו", עשינו את השליחות, ועתה, רבש"ע, עשה את התלוי בך ושלח רפואה שלימה לכ"ק אדמו"ר שליט"א, והתייצבו כחיילים במסדר צבאי ופצחו בשירי לכת שנועדו לרומם את הנפש ולהעלות את מצב הרוח עד כמה שרק אפשר במצב בו אנו נתונים כעת.

[מפי השמועה נודע אח"כ כי כששמע כ"ק אדמו"ר שליט"א את שירת החוזרים מהתהלכה (בהיותו בחדרו הק'), ניכרה על פניו הק' שמחה וקורת רוח].

השירה הזו נמשכה משך זמן מסוים ומי שהביט מן הצד היה לסווג את הציבור לכמה סוגים - אלו שמשום מה בטוחים היו ללא ספק שהדבר אכן עומד להתרחש והשקיעו את כל הכוחות, פשוטו כמשמעו, כדי לתפוס לעצמם מקום קרוב ככל האפשר, ואחרים שעמדו מסביב לראות איך ייפול דבר. מעבר לכביש התאסף קהל לא קטן של נשים ובנות וגם בלבן תקוה. אולי...

"עד שלא יהי סדר..."

חלפו עוד כמה דקות, ובסביבות השעה 11:30 נראתה מכיוון המזכירות תכונה מסוימת. תחילה נפתחה הדלת הראשית של 770, והמזכיר הרחי"ק נראה כסוקר מה

נעשה בחוץ, ומי שרצה פירש את המבט שלו כמבשר שמשוה עומד לקרות... זקני ונכבדי החסידים החלו לתפוס מקומות סמוכים ככל האפשר מול הפתח, ואחרי מספר דקות נוספות יצא ר' דוד שי' ראסקין, יו"ר צא"ח ומארגן ה"תהלוכה", ובפיו בקשה-הודעה לפנות את המקום שבין המדרגה האחרונה והכניסה לתוך 770 ובתוך כך אמר כלפי הדוחפים והנדרחים כי "עד שלא ירדו לגמרי מהמדרגות ולא יהיה סדר, הרבי שליט"א לא ייצא..." כעת גם הספקנים כבר הבינו שהפעם זה רציני, שהרי "מכלל לאו אתה שומע הן..."

במהלך 5 הדקות הבאות הועמד מחוץ לפתח שולחן ועליו מפה לבנה, וכעת כבר התחילה ההתרגשות - הנה, עוד רגע קט, יישב כ"ק אדמו"ר שליט"א ליד השולחן הזה!!! ועכשיו כשהכל כבר היה מסודר, או-או החל הבלתי סדר הגדול (כמובן, הדברים נכתבים רק לשם תיאור למען מי שלא נכח, ולא כדי להאשים מישהו)... הקהל שעד אותו רגע היה מפורז על פני כל השטח הסמוך, החל לנוע במהירות ובבהילות כשמגמתו אחת - להיות סמוך ככל האפשר למקום קודש הקודשים. במהירות רבה נוצרו פירמידות מאולתרות בכל דרך אפשרית, וגם גדרות האבן והברזל של החצר שימשו בליית ברירה כעמדות תצפית.

בתחילה חשבו כולם שהדלת תיסגר וכ"ק אדמו"ר שליט"א יישב על הכסא האדום וכך יראו אותו, אך לפועל הדלת נשארה פתוחה, וכמה מ"ועד המסדר" נעמדו בצדי המדרגות ליד הפתח (וכן ר' דוד ראסקין עם נכדו ור' י.כ.), ועוד עמדו בתוך 770 מבפנים לפתח (ביניהם ר' יוסף יצחק הכהן שי' גוטניק ועוד).

רבי, רבי..."

הלחץ והדחיפות הולכים וגוברים, הצפיפות העצומה מגיעה לממדים חסרי תקדים אפילו כאן בליובאוויטש, משהו שמזכיר את מעמד התקיעות או ההקפות... והנה, אחרי דקה או שתיים של המתנה, בשעה 11:51, יצא כ"ק אדמו"ר שליט"א, על כסא (גלגלים, המובל ע"י ר' אינגי שי' ביסטריצקי מ"הצלה"), בליווי המזכירים והרופאים, מול הפתח...

כ"ק אדמו"ר שליט"א הי' חבוש בכובעו ולבוש בסירטוק, וישב מול השולחן, כפוף מעט, למשך כשלוש דקות. מבטו הק' הי' חזק, חודר ועירני, ומיד בתחילה הביט לצד שמאל לעבר נכדו של ר' דוד ראסקין, והמשיך להביט בעיקר לכיוון זה כשמידי פעם הסיט (רק) את עיניו הק' לצדדים וסקר את כל הקהל, ועל פניו הק' ניכר נח"ר רב.

בלי שימת לב מיוחדת היו פניו הק' נראות אפילו רגילות, אף שחדי העין הבחינו כי פניו הק' היו מעט רזות וחזורות - אך זוהרות, וזקנו הק' היה קצת יותר רחב מהרגיל. ונוסף על זה - גם המבט המוכר כל כך (ה"מומחים" הגדירו זאת שזהו כפי שכ"ק

**הרוב התחילו
מיד לשיר בחוזק
רב (ועד לצעקה)
"אורך ימים
אשביעהו ואראהו
בישועתי", והיו
מי שהחלו לשיר
"ווי וואַנט משיח
נאַו", כשאחרים
פשוט צעקו
"רבי, רבי"...**

פשוט צעקו "רבי, רבי"... הצד השווה הוא שכולם נדחפו ונאחזו ונטלו אחד בשני ובגדרות, לזכות לראות ולו רק לשניה אחת ומי לזמן ארוך יותר.

אחר הדקה הראשונה הפנה כ"ק אדמו"ר שליט"א את ראשו הק' מעט הצידה לעבר הריל"ג - ששאל האם ברצונו לסיים, אך לא הגיב. בסיום שאל הריל"ג שוב, והפעם הנהן כ"ק אדמו"ר שליט"א בראשו הק' לחיוב ואז חזר לחדרו הק'. לפני שנכנס הבית על ר' יכ. והנהן לו מעט בראשו הק', וכן הביט שוב לעבר ר' דוד ראסקין ונכדו.

רצוננו לראות את מלכינו

מפי ד"ר רוזן שי' נודע אח"כ שלאחרי שנכנס כ"ק אדמו"ר שליט"א לחדרו הק' עשה תנועות בראשו הק' אנה ואנה (כששוכב על מטתו), מה שהיה נראה בעיניהם כהמשך לשירת הקהל בחוץ, והיתה ניכרת על פניו הק' שמחה כזאת שמזה זמן רב לא ראה. בכלל - הרופאים מרוצים מאוד מעצם העובדה שכ"ק אדמו"ר שליט"א הסכים והיה מעוניין לראות את הקהל, דבר שראו כבעיה עד עתה. גם הרושם שהתקבל אצל אנ"ש והתמימים שיחיו הוא שכ"ק אדמו"ר שליט"א היה מרוצה.

הדחיפות וכו' שהיו במשך המעמד היו נוראות יותר מראש השנה ושמח"ת, ורבים מהקהל נשארו בחיים רק בנסי נסים, ופשוט נס שאף אחד לא נזקק להצלה. לאחר מכן נמצאו קרוב למאה כיפות וכמה עשרות משקפיים נשברו וכו', ואי אפשר לתאר מה היה קורה באם כ"ק אדמו"ר שליט"א היה נשאר בחוץ למשך דקה או שתיים נוספות...

כאמור, רק דקות אחדות נמשך המעמד, ובמהלכן כל אחד השתדל לחטוף לפחות

מבט של רגע (אף שלמרבבה הצער - לא כולם הצליחו). סוף סוף הכל מודים שאין לחסיד תשוקה עזה יותר מאשר לראות את פניו הק' של כ"ק אדמו"ר שליט"א, ולהגשים את השאיפה "רצוננו לראות את מלכנו"...

מובן שאת רחשי הלב אל מול פניו הק' לא ניתן לתאר, אבל אין ספק שזה היה בלול מהתרגשות עצומה שהביאה רבים לידי דמעות, ומתחושה של הלם וזעזוע מעצם המפגש הפתאומי... ובאותה שעה עצמה איש לא ניסה להביט בשום דבר. המוח היה שבוי לחלוטין בידי הלב שהיה להר געש של התרגשות למראה כ"ק אדמו"ר שליט"א לראשונה אחרי כשלושה חודשים של התעלמות מהקהל בנסיבות שכאלו... גם זרם הדמעות ששוטף את הלחיים לא מניח לחשוב על שום פרט "חיצוני" יחסית, מה גם שכל מי שרק יכול היה הביט רק לשניות מועטות ומיד הסתלק כדי לאפשר גם לאחרים לעשות זאת.

רק מאוחר יותר, כאשר הדקות המיוחדות הללו חלפו וכ"ק אדמו"ר שליט"א שב לחדרו הק', מתחיל המוח לחזור אט אט לתיפקודו הרגיל, ופתאום אתה מוצא את עצמך עוסק בשאלות "קטנוניות" יחסית לעיצומו של המעמד - איך נראו פניו הק'? האם ניכרו חיוורון וחולשה על פניו הק'? וכיו"ב. וגם אז הלב לא מניח לעסוק במענה לשאלות הללו. תחושת ההתרגשות האדירה אינה חולפת כ"כ מהר. רק למען אלו שלא זכו בכלל לראות את פניו הק' (או שזכו לראות רק את מגבעתו, או לחלופין, את השולחן לידו ישב כ"ק אדמו"ר שליט"א - כן, היו גם כאלה...) הינך מתייחס לשאלות מסוג זה וגם אז - פוטר אותם בתיאור קצר ויבש של מה שראו עיניך בגשמיות, ואתה חוזר ומתאחד, חוזר ומתעצם במחשבה עמוקה עם עצמך ועם כ"ק אדמו"ר שליט"א.

הקהל שזכה לראות את כ"ק אדמו"ר שליט"א (פחות מחצי מקהל הנוכחים) היה כאמור מרוגש ביותר עד כדי דמעות, וכמובן שלאחרי זה נמשכו השירה והריקודים מול 770 למשך זמן. הרגשות היו מעורבים - חלק בוכים על שראו את כ"ק אדמו"ר שליט"א בכזה מצב ל"ע, וחלק שמחים מזה שבאו לחג השבועות וזכו לראות את מלכנו ולו לרגע.

לחיים, דער רבי זאל זיין געזונט

מי שנכנס לביהכ"נ כעבור רגעים מספר יכול היה לראות את התמונה הבאה: עשרות רבות של ציבור התמימים ואנ"ש פוזרים על פני ביהכ"נ. זה לא נרגע עדיין מבכיו, האחר מביע את התרגשותו דוקא בריקוד של שמחה וביטחון על כתף חבירו - "יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד", ושלישי מסתובב בקרב הקהל כשבקבוק משקה בידו, והוא מחלק ממנו לכל מאן דבעי באיחולי "לחיים, דער רבי זאל זיין געזונט". אלו שלא ראו מתגורדים סביב מי שכן ראה ומנסים לדלות עוד פרט

ועוד פרט...

רק אחרי זמן רב פנו לבתים ולאכסניות לסעודת החג, וגם אחריה פנו רבים בחזרה לבית חיינו ובמשך הלילה נאסף קהל רב להתוועדות חסידית לרגל המאורע המרגש הזה, ועד שעות הבוקר היתה תנועה עירנית של חסידים המתוועדים, לומדים ואומרים תהילים בבית חיינו.

בשעות שחלפו עד סיום החג היה האירוע הזה, מטבע הדברים, במוקד "שיחת היום" בבית חיינו והכל התייחסו לכך כאירוע החשוב ביותר מאז מה שאירע בז"ך אד"ר.

[מאוחר יותר נודע כי מארגני התהלוכה התמימים שמואל שי' וינקרט ויעקב שי' קוביטשעק הביעו בדו"ח מוקדם על התהלוכה שנכתב לכ"ק אדמו"ר שליט"א את הבקשה והתקוה שכ"ק אדמו"ר שליט"א יצא לקבל את פני החוזרים מהתהלוכה - והנה אכן זכינו לכך].

(היומן באדיבות המכון להפצת תורתו של משיח)

מזרע דוד ושלמה

מאמר מאלף אודות יחוסו של כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א
לדוד המלך - גם בן אחר בן, וגם בן אחר בת - בקשר עם יום
היארצייט של דוד המלך
מאת הרב שלום דובער וולפא

פ. • פ.

הרבי הרש"ב מעיד: אנחנו מזרע דוד

בסה"ש תשמ"ט ע' 650 (מאידיש): "היחוס של בעל ההילולא (הרה"ק ר' לוי יצחק זי"ע, אביו של כ"ק אדמו"ר מה"מ) הוא מזרע דוד. כידוע שהוא דור השביעי מאדמו"ר הזקן, שהוא דור השביעי מהמהר"ל מפראג, והמהר"ל מיוחס לזרע דוד". ומציין בהערה ל"תורת שלום" ע' 176 שכ"ק אדמו"ר מוהרש"ב נ"ע מעיד על עצמו ועל אדמו"ר חב"ד שהם מזרע דוד: וזלה"ק (מאידיש): "שלא יכבה נרו לעולם ועד, כי אור הבעל שם טוב מאיר תמיד, חסידות תהיה בלי ספק עד משיח, שהרי דוד מלך ישראל חי וקיים, שזה היה הבעל שם טוב, והמגיד (ממעזריטש), והרבי (אדמו"ר הזקן), וכן הלאה (אדמו"רי חב"ד), שהרי אנחנו מזרע דוד, וזה ימשיך הלאה עד משיח". ועוד שם (ע' 235-6): "הרי בחרו בנו הבוחר בדוד ובזרעו אחריו.. ה' יעזור שזה יהיה לעד". ואותו היחוס בדיוק הוא להרה"ק רבי לוי יצחק, שהוא דור רביעי בן אחר בן לכ"ק אדמו"ר בעל הצמח צדק.

ויש השואלים, דהן אמת שאדמו"ר הזקן היה מבית דוד, אבל לכאורה אדמו"ר הצ"צ היה בן בתו של אדמו"ר וחתן אדמו"ר האמצעי. ועל פי זה גם כ"ק אדמו"ר מה"מ שהוא דור חמישי לצ"צ, יחוסו הוא על-ידי אם הצ"צ, והרי כתב הרמב"ם בפ"א ממלכים שדוד זכה בכתר מלכות רק לבניו הזכרים. ואם-כן מי שייחוסו מנקבות בית דוד לא יורש לכאורה את מלכות דוד אביו.

אלא שלמרות שאלה זו, הרי עדותו הברורה של כ"ק אדמו"ר מוהרש"ב מוכיחה, או שגם בן הבת יורש את מלכות דוד, או שגם רבי שלום שכנא זצ"ל אביו של הצמח צדק

היה מבית דוד (או ששני הדברים נכונים, וכדלקמן).

ויש להוסיף ע"פ דברי הרמב"ם ב"אגרת תימן": "והאותות והמופתים שיראו על ידו הן הן הראיות על אמיתת ייחוסו". הרי שאף על פי שלגבי עצם הסימנים של משיח, אין צריך לשאול ממנו אותות ומופתים כמבואר בהלכות מלכים (פי"א ה"ג), אבל לענין זה של ייחוסו למלכות בית דוד, הנה האותות והמופתים שעושה הן הן הראיות על אמיתת ייחוסו.

וזה ידוע, שאין לנו בדורנו עוד תופעה מופלאה כזו של אותות ומופתים שלמעלה מדרך הטבע לגמרי, אשר נעשים על ידי כ"ק אדמו"ר שליט"א, כמעשים בכל יום במשך למעלה מששים שנה. וכל מי שהיה לו פעם קשר כלשהו עם ליובאוויטש, יכול לספר מה ש"בדירו הוי עובדא", על ישועה פלאית בעניני הכלל והפרט, שהגיעה לו על-ידי ברכתו של צדיק הדור, או הוראות נפלאות בגשמיות ורוחניות "כאשר ישאל איש באלקים", ודברי עתידות "קולע אל השערה". ואם-כן "הן הן הראיות על אמיתת ייחוסו".

ובכל זאת מן הראוי לברר סוגיא זו עד כמה שאפשר, בכדי לספק גם את אלו שבנוסף לאמונתם בדברי הצדיקים החיים וקיימים לעד, רצונם להבין כל דבר גם על פי השכל ולמצוא לזה מקורות בהלכה.

אדמו"ר הזקן - בן אחר בן, עד לדוד המלך

והנה הרה"צ רבי שלום שכנא אביו של הצ"צ, היה בנו של הרה"ח רבי נח מתלמידי כ"ק הרמ"מ מוויטעבסק, מצאצאי משפחת אלטשולר שהתייחסו לבעל ה"מצודות דוד" שמייחסים אותו לדוד המלך (ויש אומרים שרבי שלום שכנא היה גם מצאצאי הגאון רבי שכנא רבו של הרמ"א ונקרא על שמו, ובשמות גיטין לה"ב בית שמואל" אבהע"ז סימן קכט, כתב שהגאון רבי שכנא ז"ל נתן סימן על עצמו שהוא המשיח שנאמר "לשכנו תדרשו", כי שכנא הוא לשון שכינה. ובשו"ת הרמ"א מביא שבנו של רבי שכנא כותב עליו: "רוח אפינו משיח ה'.. נשיא ישראל").

וגם לולא שידענו את הייחוס המדויק, הרי עצם הדבר שאדמו"ר לקח את רבי שלום שכנא לבתו מרת דבורה לאה, ואחר-כך לקח אדמו"ר האמצעי את הצ"צ כחתן לבתו מרת חיה מושקא, ובפרט כאשר ברור ששני צדיקי עולם אלו ידעו ברוח קדשם שהצ"צ ימשיך את שושלת בית המלך דליובאוויטש, הרי זה עצמו מעיד שרבי שלום שכנא ובנו הצ"צ היו אף הם מזרע דוד מבית המלוכה (וכמבואר בכתובות סב, ב. בענין הקפדתו של רבינו הקדוש לקחת לבנו אשה ממלכות דוד, ואם-כן כל-שכן שכן הוא בלקיחת חתן שממנו תמשיך שושלת המלוכה).

ושמעתי מש"ב הגה"ח ר' שמואל היילפרין ז"ל, שקיבל מהגה"ח רבי משה לייב

אין לנו בדורנו עוד תופעה מופלאה כזו של אותות ומופתים שלמעלה מדרך הטבע לגמרי, אשר נעשים על ידי כ"ק אדמו"ר שליט"א

שפירא וצ"ל ראש ישיבת תורת אמת, בשם זקני החסידים בדור שלפניו, שהיה מקובל אצלם אשר כ"ק אדמוה"ז הוא מבית דוד מנוקבתא, ודוקא הצ"צ הוא מבית דוד מדכורא.

אבל במסורת זו נצטרך לכאורה לומר "פלגינן דיבוריה". כי זה שאמרו שאדמוה"ז הוא מנוקבתא דבית דוד טעון בדיקה, דאם הכוונה לסדר יחוסו למהר"ל מפראג, שכאילו אינו בן אחר בן מהמהר"ל, הרי ידוע שאמנם בספר "בית רבי" בתחילתו כתב, שהגאון רבי יהודה לייב (אבדק"ק קאדולי בעל "קול יהודה", שהיה אביו זקנו של רבי ברוך וצ"ל אביו של אדמו"ר הזקן) - היה נינו של

חתן המהר"ל רבי יוסף יאסקי אבדק"ק לובלין. ועל פי זה הרי אדמוה"ז הוא מביתו של המהר"ל. אבל בספר "היום יום" (ובמכתב כ"ק אדמו"ר הריי"צ באג"ק ח"ה, ב'תצו) מפורש, שרבי יהודה לייב הנ"ל היה בנו של רבי שמואל, בנו של רבי בצלאל, בן המהר"ל.

ולמעיר מהמסופר ב"ספר הזכרונות" פצ"א, שרבי משה אביו של רבי שניאור זלמן, אביו של רבי ברוך, אביו של אדמוה"ז, נשא לאשה את "שרה בתו היתומה של רבי שניאור זלמן שהיה מגזע היחס של רבי יצחק כ"ץ חתנו של המהר"ל. וכך נקשרו הקצוות של שני ענפי משפחת המהר"ל - צאצאי בנו היחיד וצאצאי בתו". ואם-כן שתי המסורות נכונות, שאדמוה"ז היה מגזע המהר"ל מדכורא בן אחר בן, וגם מנוקבתא על-ידי חתנו (אבל אין זה אותו החתן המוזכר ב"בית רבי". ובקובץ "יגדיל תורה" ניו יורק שנה עשירית חוברת ע"א ע' רמב ואילך, הוכיח הרה"ח ר' שד"ב לוין שי', שהאמור ב"בית רבי" בענין זה אינו נכון, וביסס את האמור ב"היום יום" על-פי מחקרים היסטוריים).

ועל פי זה הרי מסורת הנ"ל שאדמוה"ז הוא מנוקבות דבית דוד אינה ביחוסו למהר"ל. אבל יתכן שהכוונה ליחוסו של המהר"ל עצמו, שנאמר עליו (ב"היום יום" שם ובמגילה היחוסין שלו), שהיה: "מגזע הגאונים המיוחסים לדוד בן ישי", שיחוס זה עצמו יכול להיות מנוקבתא. אבל גם זה אינו נכון וכבר נעשתה עבודת מחקר נפלאה על פי ספרי יחס קדמונים, ע"י הרה"ח ר' יוסף סולומון מכפר חב"ד, ובה יחוס מפורט של 82 דורות בן אחר בן מדוד המלך עד המהר"ל בשמותיהם לדורותיהם.

אדמו"ר הצמח-צדק - גם בן אחר בן, וגם בן הבת

ואם-כן ברור, שמקורה של מסורת זו שאדמוה"ז הוא מנוקבתא דבית דוד, הוא ביחוס המוטעה שבספר "בית רבי" וכן"ל, אבל על כל פנים את זה נקבל ממסורת זו שמסר הגרמ"ל שפירא, שגם כ"ק הצ"צ היה מדכורא דבית דוד. וזה מתאים להמסופר אודות הטעם שכ"ק אדמו"ר האמצעי נקרא בשם זה "האמצעי", כי בזמן מלכותו של הצ"צ היו החסידים שבדורו בטוחים בלי ספק שהוא המשיח "מנחם שמו" (ומבאר הרבי שלכן קראו ספרו בשם "צמח צדק"), ובמילא הוא הנשיא האחרון, וחותרו הנשיא השני הוא ה"אמצעי", וכך נשאר תוארו לדורות.

ועל פי זה עולה שבכ"ק אדמו"ר הצ"צ היו ב' המעלות, כי היה מהזכרים דבית דוד מצד אביו, ובנוסף לזה היתה בו מעלה יתירה שהיה נכד אדמו"ר הזקן. ובזה גופא מצד אמו דוקא, ובכך יש מעלה נוספת על היותו בן אחר בן מדוד, וכמבואר במכתב כ"ק אדמו"ר מוהריי"צ (מיום ו' אייר תרצ"ט - אג"ק ח"ד א'ק, ו"היום יום" כ"ח אייר), שביום השלושים להסתלקות כ"ק אדמוה"ז זכה כ"ק הצ"צ לראות את זקנו בחזיון לילה, ולמד עמו הסוגיא בפרק יש נוחלין (קי, ב) ששאלו בגמרא שם עה"פ למען ירבו ימיכם וימי בניכם, "אי הכי נמי בניכם ולא בנותיכם", ותירצו "ברכה שאני". ואחר כך אמר לו כ"ק אדמו"ר הזקן: "איש מזריע תחילה יולדת נקבה, זו היא אמך. אשה מזרעת תחילה יולדת זכר, זה הוא אתה".

שבזה נראה שביחוסו של הצ"צ לאדמוה"ז יש אדרבה מעלה בכך שהוא בן הבת, וכפי שמצינו גם בהלכה למעשה שהבת מקבלת תכונות אביה יותר מהבן (רמ"א או"ח סימן קכ"ח סמ"א, ומג"א סקס"ב, ופרמ"ג בא"א שם). וראה לקו"ש ח"ח ע' 165 בלשון רש"י ר"פ פנחס "פיטם אבי אמו עגלים לע"ז", כי בן הבת מקבל תכונות הסב יותר מבן הבן.

ואם-כן בכ"ק אדמו"ר שליט"א יש את ב' המעלות, שהוא בן אחר בן למלכות דוד - מסבו הצ"צ, וגם בן אחר הבת למלכות דוד - מסבו אדמוה"ז.

איך אמרו על רבינו הקדוש שהוא משיח?

ויש לבאר בעומק יותר את הטעם שבמשיח יש את שני היחוסים הנ"ל מבן ומבת. דהנה ידוע, שמיסוד האמונה בביאת המשיח הוא ש"לא יסור שבט מיהודה", ועוד שהמשיח יהיה מזרע דוד ושלמה דוקא. וכמפורש בשהמ"צ ל"ת מצוה שס"ב: "אמנם המלכות לבד, כבר ידעת מכתובי ספרי הנבואה שזכה בה דוד.. וכן זרעו אחריו עד סוף כל הדורות. אין מלך למי שיאמין תורת משה רבינו ע"ה אדון כל הנביאים, אלא מזרע דוד ומזרע שלמה לבד. וכל מי שהוא מזולת זה הזרע הנכבד, לענין מלכות נכרי קרינן

ביה, כמו שכל מי שהוא מזולת זרע אהרן, לענין עבודה זר קרינא ביה. וזה מבואר אין ספק בו, ועל דרך זה בפיה"מ פרק חלק ביסוד השנים עשר: "ומכלל יסוד זה, שאין מלך לישראל אלא מבית דוד ומזרע שלמה בלבד. וכל החולק על המשפחה הזאת כפר בשם השם ית' ובדברי נביאיו" (ומקורו בנחומא ס"פ תולדות).

ומש"כ הרמב"ם שמצאנו זה "בכתובי ספרי הנבואה", הוא בדברי הימים (א' כב, ט-י, ועוד) שדוד המלך הובטח ע"י הקב"ה "הנה בן נולד לך.. שלמה יהיה שמו.. והכינותי את כסא מלכותו על ישראל עד עולם". וכמבואר בשיחות כ"ק אדמו"ר מה"מ, שהנצחיות של מלכות דוד היא דוקא על ידי זה שהמלכות עוברת דרך בנו שלמה, ולכן הכריזה בת שבע "יחי אדוני המלך דוד לעולם" רק אחרי שדוד הבטיח ששלמה בנו ימלוך אחריו.

ועל פי זה צריך להבין את המבואר בסנהדרין צח, ב: "אמר רב, אי מן חייא הוא (מלך המשיח) כגון רבינו הקדוש. אי מן מתיא הוא כגון דניאל איש חמדות". ופירש"י בלישנא קמא דמה שאמרו "כגון" הוא לאו דוקא, אלא שאכן "אם משיח מאותן שחיים עכשיו ודאי היינו רבינו הקדוש דסובל תחלואים וחסיד גמור הוה". ונשאלת קושיא עצומה, איך אמרו שרבינו הקדוש הוא המשיח, והרי מפורש בכתובות סב, ב. דיחוסו של רבי הוא משפטיה בן אביטל (אשת דוד), ולא מזרע שלמה.

וביותר קשה מהמבואר בירושלמי כתובות פ"ב ה"ג וכלאים פ"ט ה"ג, ומובא בתוס' סנהדרין ה, א. ד"ה דהכא שבט והתם מחוקק, דיחוסו של רבינו הקדוש לבית דוד הוא רק מצד האם, אבל מאביו הוא מבנימין. ואם-כן לא זו בלבד שאינו מזרע שלמה, אלא שכלל אינו משבט יהודה ובמילא אין לו משפט המלוכה, וכדכתיב "לא יסור שבט מיהודה.. עד כי יבא שילה".

התינוק היחיד שנותר מהזכרים של בית דוד

והנה היעב"ץ בהוריות יא, ב. כתב שלתלמוד הבבלי רבינו הקדוש הוא מנוקבתא דשלמה ומדכורא דשפטיה, והיינו שהיה בן אחר בן מדוד באמצעות שפטיה בן אביטל, ובנוסף לזה היה גם מזרע שלמה מנוקבתא. ואם-כן הוא משבט יהודה וגם מזרע שלמה, אף שאינו בן אחר בן מדוד ושלמה. אבל צ"ע אם אפשר לומר כן, שהרי בכתובות שם אמרו: "רבי איעסק ליה לבריה (להשיאו) בי רבי חייא, כי מטא למיכתב כתובה נח נפשה דרביא (מתה הכלה, בתו של ר' חייא). אמר רבי: ח"ו פסולא איכא? יתיבו ועיינו במשפחות (ומצאו): רבי אתי משפטיה בן אביטל, ורבי חייא אתי משמע' אחי דוד", ופירש"י: "אביטל שם אשת דוד, ור' חייא אתי משמע', וזהו הפסול שרבי היה מבית דוד ולא היתה בת הבאה משמע' הוגנת לבנו שלא היתה בת מלכים". ומוכח מכאן שרבי אינו משלמה, דאם-כן היה לגמרא לומר שבח גדול יותר דרבי אתי אף

הנצחיות של
מלכות דוד היא
דוקא על ידי זה
שהמלכות עוברת
דרך בנו שלמה,
ולכן הכריזה
בת שבע "יחי
אדוני המלך דוד
לעולם" רק אחרי
שדוד הבטיח
ששלמה בנו
ימלוך אחריה

משלמה, ולא תיפסק המלכות מצאצאיו. ועל-כרחך שאינו מזרע שלמה, ומה שאמרו בירושלמי שרבי בא מנוקבתא, היינו מנוקבתא דשפטיה, ואינו משבט יהודה כלל.

ועוד קשה, איך יתכן שרבי היה מזכרים דשפטיה, והרי עתליה בת אחאב הרגה את כל זרע המלוכה, ולא השאירה מן הזכרים שריד ופליט, חוץ מהתינוק יואש בן אחזיה, מבני בניו של שלמה, שהתחבא עם מניקתו בקדש הקדשים (מלכים ב' פ"א, וסנהדרין צה, ב). ואם-כן איך יתכן שיהיה מישוה בדורות מאוחרים יותר שיתייחס לזכרים דשפטיה. ועיין בספר "רמתים צופים" זוטא פכ"א (להרה"ק ר' שמואל משינאווא) שכתב: "משמע כי חוץ מיואש לא נשתייר אחד, והרי אמרו דרבי אתיא משפטיה בן אביטל. נראה לומר כי היא הרגה רק את הזכרים ולא את הנקבות, וכן מוכח בירושלמי, אנא מן נוקבתא".

רבינו הקדוש העיד על עצמו: אני משבט בנימין

והנה למרות כל זאת, הרי החיד"א ב"ברכי יוסף" חו"מ סימן א' אות יו"ד כתב כתירוצו היעב"ץ הנ"ל, והביא את הראב"ד בספר הקבלה, שהלל היה מבני בניו של דוד הזכרים (לשון ספר הקבלה לפנינו, שהלל היה "מבית דוד מזרע המלוכה"), ובמילא רבינו הקדוש שהוא מבני בניו של הלל, אף הוא היה מזכרים דדוד. ועל פי זה מה שאמרו בכתובות שהוא משפטיה, הכוונה מזכרים דשפטיה. אבל קשה לומר דהסוגיא בכתובות חלוקה על הירושלמי. שהרי התוס' סנהדרין הנ"ל בונה מירושלמי זה דינים להלכה.

והברכ"י עצמו שם הביא את הירושלמי, דרבינו הקדוש אומר שרב הונא (ה"ריש גלותא") גדול ממנו, "דהוא מן יהודה ואנא מבנימין, הוא מן דכריה ואנא מנוקבתא". (וע"כ מנוקבתא דשפטיה, כי אם מנוקבתא דשלמה ומדכורא דשפטיה, א"כ אינו מבנימין אלא מיהודה). וכן פירש בפני משה שם: "כלומר שרבי היה ג"כ מיהודה מבית דוד, אלא שרב הונא היה מזכרים מיהודה ורבי מנוקבתא.. וחשוב הוא (רב הונא) בייחוס ממנו". וכן כתב המאירי בהקדמתו לאבות: "כלומר, שהיתה לאחד מקדומי משפחתו אשה מבני שפטיה בן אביטל, אבל מצד אביו היה משבט בנימין". וחזרה הקושיא איך אמרו על רבינו הקדוש שהוא המשיח.

אשה אינה יכולה למלוך, אך יכולה להעביר ירושת המלוכה

ועוד יש להבין, דאפילו אם נדחוק לומר דלכבלי אתי רבינו הקדוש מבית דוד מצד האב משפטיה ומצד האם משלמה, עדיין יוקשה האם צאצא מנוקבתא יכול לרשת את המלוכה. והמנ"ח מצווה תצ"ז הביא את לשון הרמב"ם בהלכות מלכים פ"א ה"ז דכל הקודם בנחלה קודם לירושת המלוכה, וכתב שעפ"ז יתכן שתיסוב נחלת המלוכה גם לבן בת כאשר אין בן הבן. אמנם בהגה"ה שם מובאת קושיית הר"י פערלא, שבאותה ההלכה כתב הרמב"ם דכיון שנמשח דוד זכה בכתר מלכות והרי המלכות לו ולבניו הזכרים עד עולם. ועפ"ז מוכרח לכאורה שמשיח יהיה בן אחר בן משלמה.

איברא שעל-זה היה אפשר לתרץ, שמש"כ הרמב"ם דהמלכות היא לזכרים, היינו רק שאשה אינה יכולה למלוך, אבל העברת ירושת המלוכה באמצעותה מאביה לבנה, זה אינו מושלל. ולכן אם רבינו הקדוש הוא מזרע דוד ויהודה באמצעות שפטיה וגם מזרע שלמה מנוקבתא, הוא ראוי למלכות. ובגמרא שבת (נו, א): "אמר רב, רבי דאתי מדוד מהפך ודריש בזכותיה דדוד", הרי שגם אם רבי בא מנקבות נקרא "דאתי מדוד".

אמנם אף שכן יש לומר בדוחק, שנצחיות מלכות שלמה שתתגלה במשיח תהיה באמצעות נוקבתא, אבל מה נעשה עם התוס' בשם הירושלמי, והמפורש במאירי, דרבינו הקדוש הוא מנוקבתא דשפטיה ואינו משבט יהודה בכלל ולא מזרע שלמה בפרט, וחזרה הקושיא הכיצד אמרו עליו שהוא המשיח שבדור.

האם רבינו הקדוש רק כדוגמא, או בבחינת משיח בן יוסף?

והרה"ק בעל "מנחת אלעזר" בספרו "דברי תורה" ח"ד אות ו' תירץ: "ובע"כ לומר כפירוש הב' ברש"י שם בזה"ל: לישנא אחרא כגון רבינו הקדוש, כלומר אם יש דוגמתו בחיים היינו רבינו הקדוש, ואם דוגמא הוא למתים היינו כגון דניאל איש חמודות (עכ"ל רש"י ז"ל). היינו שהוא רק דוגמא, ו"כגון" הוא עיקר בלשונו הנ"ל בגמ', דלאו דוקא רבינו הקדוש (כיון דאינו מזרע שלמה) אלא איש א' הדומה לו בחסידותו וסובל יסורים (כנ"ל), אם יהיה מזרע שלמה הוא ראוי להיות משיח", עכ"ל. אבל עדיין אינו מובן מה נעשה עם לישנא קמא דרש"י.

ובספר "בן יהוידע" לבעל ה"בן איש חי" מבגדד, ביאר את הגמרא באופן אחר: "ומ"ש רב אי מן חייא הוא כגון רבינו הקדוש, ג"כ כוונתו על ניצוץ משיח בן יוסף שיבא בכל דור, ואמר כגון רבינו הקדוש שהיה מזרע דוד מנוקבייא וסבל יסורין רבים". וכוונתו, שהיחוס מנוקבתא לזרע דוד הוא מספיק בכדי להקרא משיח בן יוסף, וכמו שפי' גם לעיל בד"ה א"ר נחמן אי מן חייא הוא כגון אנא, וז"ל: "היתה קבלה בידם

כי נצוץ משיח בן יוסף אשר יבא בכל דור בצדיק שבדור יבא בצדיק שהוא מזרע דוד ע"ה, ולכך קוראין אותו בשם כסא דוד. ובא ר' נחמן לומר דאין הכוונה שיהיה בזרע דוד ממש, אלא אפילו כגון אבא שאיני מזרע דוד ורק אשתי בת ריש גלותא היא מזרע דוד, אפשר שנחשב איש זה מזרע דוד, משום בעל כאשתו, ויתגלגל בו נצוץ משיח בן יוסף".

אמנם שני תירוצים אלו אינם מתאימים לכאורה עם דרכו של הרבי מה"מ בכ"מ כשמציין לענין זה בשיחותיו הקדושות, דאכן מה שאמרו על רבינו הקדוש שהוא משיח, אין זו דוגמא בלבד, אלא קביעת מציאות שרבינו הקדוש הוא המשיח שבדור, וכן שהכוונה היא למשיח בן דוד. וא"כ עדיין אינו מובן איך יתכן שמי שאינו משבט יהודה ואינו מזרע שלמה, רק מנוקבתא דשפטיה, יהיה המשיח.

מה ה'סוד' ששמע רבי מבניו של רבי חייא?

ויש לומר, בהקדים סוגית הגמרא בהוריות שם: "בעי מיניה רבי מרבי חייא, כגון אני מהו בשעיר", ופירש": "כלומר, נשיאות ידי מי הוא נשיאות מעליא, דאילו הוינא בזמן שבית המקדש קיים, מייטינא שעיר או לא". וענה לו רבי חייא: "הרי צרתך בבבל", והיינו שראש הגולה עומד על גביו (כדאמרו בסנהדרין ה, א: "הכא שבט והתם מחוקק"), ולכן לא מתקיים כאן התנאי שבמשנה הוריות (י, א) "איזהו נשיא, זה מלך.. שאין על גביו אלא ה' אלקיו".

ועפ"ז נשאלת עוד קושיא עצומה על דבריו של רב, שאמר שרבינו הקדוש הוא המשיח, והרי מפורש כאן שאין לו דין מלך, וגם לא יכול להיות לו דין מלך כל זמן שהמינוי של "ריש גלותא" קיים.

והנה בגמרא דידן נאמר ששאל רבי מרבי חייא, ובילקוט (ויקרא רמז תסט) מובא דשאלה זו שאל רבי מרב. ולהעיר, שגם את ההודעה שרבי הוא המשיח, יחסו הן לרב והן לרבי חייא, כי בירושלמי (שבת פט"ז ה"א) מבואר שרבי חייא קרא עליו "רוח אפינו משיח ה'". הרי שלשניהם שאל רבי "כגון אני מהו בשעיר", ושניהם השיבו שאין לו דין מלך, דצרתו בבבל. וא"כ שוב אינו מובן איך אמרו שניהם עליו שהוא המשיח, כאשר אין בו אפילו דיני מלך, וגם לא יכולים להיות לו דיני מלך, דצרתו בבבל.

וביותר יוקשה מסנהדרין לח, א: "יהודה וחזקיה בני רבי חייא, הוו יתבי בסעודתא קמי רבי, ולא הוו קאמרי ולא מידי. אמר להו, אנגברו חמרא אדרדקי כי היכי דלימרו מילתא. כיון דאיבסום, פתחו ואמרו, אין בן דוד בא עד שיכלו שני בתי אבות מישראל, ואילו הן, ראש הגולה שבבבל ונשיא שבארץ ישראל.. אמר להם (רבי לבני ר"ח) בני, קוצים אתם מטילים לי בעיני. אמר לו רבי חייא, רבי אל ירע בעיניך, יין ניתן בשבעים

אותיות וסוד ניתן בשבעים אותיות, נכנס יין יצא סוד".

ועפ"ז אינו מובן כלל, איך אמרו רבי חייא ורב שרבינו הקדוש הוא המשיח, והרי רבי חייא עצמו הסכים לדברי בניו, שלא רק שהנשיא שבארץ ישראל אינו המשיח, אלא אדרבה, שהתנאי לביאת המשיח הוא שיכלו שני בתי האבות, שאחד מהם הוא הנשיא שבארץ ישראל. ועוד צריך להבין, שלאחר שטען רבי בצדק, שבני רבי חייא מטילים קוצים בעיניו, מפני מה נחה רוחו כששמע מרבי חייא, שדברי בניו נאמרו לאחר שנכנס יין ויצא סוד.

סוד הגאולה - חיבור שני המשיחים

ויש לבאר כל זה בהקדים מה שאמרו חז"ל בפרקי דרבי אליעזר, והובא בתוס' וסוטה יג, א. ד"ה סרח בת אשר, ש"סוד הגאולה" הוא, שהבשרות על יציאת מצרים תבוא בלשון "פקוד פקדתי". ונתבאר בס"ד בספר "יחי המלך המשיח" ע' ק-קא, שה"סוד" המונח בלשון זה הוא חיבור שני המשיחים, יוסף ומשה. כי יוסף הצדיק הוא שהבטיח "פקוד יפקוד", וכאשר משה מתחבר עם יוסף לגאול את עם ישראל, הוא גואל מכחו של יוסף ומכריז בלשונו "פקוד פקדתי". והפקידה היא כפולה, כיון שבאה ע"י חיבור שני המשיחים.

ועיי"ש, שכאשר היה צריך משה למצוא היכן טמנו המצרים את ארונו של יוסף, הלך דוקא לסרח בת אשר, וכמובן מהתוס' שם, דמאחר שהיא ידעה את סוד הגאולה של פקוד פקדתי, במילא בודאי ידעה איך לחבר את יוסף ומשה בפועל. וזהו שאמרה סרח בת אשר "אנכי שלומי אמוני ישראל", וביארו בב"ר (ויגש צד, ט) "אני הוא שהשלמתי נאמן לנאמן" (יוסף שהיה נאמן בבית אדוניו המצרי, ומשה שנאמר עליו בכל ביתי נאמן הוא), שסרח בת אשר חיברה בין שני המשיחים (ועיין "לקוטי לוי יצחק" אגרות ע' תיט, בביאור הטעם שחיבור יוסף ומשה שהביא לגאולה היה ע"י סרח בת אשר דוקא).

והנה יוסף ומשה הם הענין דשבט ומחוקק. דיוסף הוא השליט בכל ארץ מצרים, בחי' ריש גלותא, היינו ענין השבט. ואילו משה הוא נותן התורה, עד שגם הנשיא שבארץ ישראל "הוא העומד תחת משה רבינו" (רמב"ם הלכות סנהדרין פ"א ה"ג), ולכן נקרא משה בשם מחוקק "כי שם חלקת מחוקק ספון" (ברכה לג, כא). ובכדי שתהיה גאולת מצרים, היה מוכרח להיות החיבור דשבט ומחוקק, "ויקח משה את עצמות יוסף עמו".

ולא זו בלבד, אלא ששלימות הגאולה בכניסה לארץ ישראל היתה ע"י יהושע דוקא, שהוא המחבר לאחדים כאחד ממש את יוסף ומשה. כי יהושע היה מזרע יוסף (משבט אפרים, ראה רש"י ברכה לג, יז), וגלגול יוסף ("סדר הדורות" ב"א תפח), ועם זאת היה מקבל יחיד של התורה ממש "ומסרה ליהושע" (כמבואר בהקדמת הרמב"ם

לספר הי"ד).

כשאומר הרבי
שע"י ההכרזה
"יחי המלך"
מתגלית מציאותו
של המשיח, הרי
אין כוונתו רק
לענין תאורטי
ונשמתי דמשיח
בן דוד וכדומה,
אלא למשיח
כפשוטו שמתגלה
ע"י ההכרזה "יחי
המלך"

וכשם שיציאת מצרים היתה ע"י חיבור ב' המשיחים, יוסף ומשה, כן הגאולה העתידה לבוא עכשיו ממש, היא ע"י חיבור שני בתי האבות, שבט ומחוקק, ראש הגולה שבבבל והנשיא שבארץ ישראל, שהם כנגד יוסף ומשה כנ"ל.

עד שתכלה החלוקה של שני בתי אבות מישראל

ויש לומר, שזהו הסוד שיצא כשאגברו חמרא אדרדקי. שבני רבי חייא חידשו דבר נפלא, דאין בן דוד בא עד שתכלה החלוקה של שני בתי אבות מישראל, כיון ששני בתי האבות יתאחדו במשיח צדקנו, שהוא עצמו יהיה השבט והמחוקק המאוחדים יחד. וכמפורש בסה"ש תש"נ ח"ב ע' 557 ואילך, שענין המלכות שבמשיח הוא בחי'

"משיח בן יוסף", שיוסף הוא המלך הראשון וממנו נמשך המלכות לדוד, ואילו התורה שמשיח משפיע היא בחי' "משיח בן דוד" שבו. ומלך המשיח הגואל את עם ישראל בפועל מאחד באישיותו את שני הענינים. ולכן לא הזכיר הרמב"ם בהלכות מלכים את ענין משיח בן יוסף, "ומשמע מלשוננו שם דהכל נעשה ע"י משיח בן דוד" (לקו"ש חל"ב ע' 185). כי משיח יכלול את שתי הבחינות: "יעמוד מלך" - שבט, ו"הוגה בתורה" - מחוקק.

ואפשר שזהו גם מה שאמר יעקב אבינו: "לא יסור שבט מיהודה ומחוקק מבין רגליו, עד כי יבוא שילה ולו יקתה עמים", כלומר: שבכל הדורות יהיו תמיד שני ממונים: שבט - מלך ושליט מיהודה, ומחוקק - מוסר ומלמד התורה לרבים. אבל כל זה רק "עד כי יבוא שילה ולו יקתה עמים", כי בביאת המשיח יכלו שני בתי האבות, ושניהם יתאחדו במשיח צדקנו עצמו: "שילה" - בגימטריא משה, הו"ע תורתו של משיח, ו"יקתה עמים" - המלוכה על כל האומות.

ויובן בזה מה שנחה דעתו של רבינו הקדוש, כשביאר לו רבי חייא, שהתנאי שאין בן דוד בא עד לביטול הנשיאות שבארץ ישראל, אינו מפני שיש איזה ענין שלילי ח"ו בנשיאות זו, אלא אדרבה ששני בתי האבות שבט ומחוקק מתאחדים במשיח צדקנו, שזהו סוד הגאולה (ועיין ב"יחי המלך המשיח" ע' קנח-ט שנתבאר ענין ה"יין" וה"סוד").

רבינו הקדוש - לא משיח בפועל, אלא 'משיח שבדור'

ובכ"ז נבין איך אמרו על רבינו הקדוש שהוא משיח, אע"פ שהיה משבט בנימין, ורק מנוקבתא דשפטיה ולא משלמה, וגם לא היה לו דין מלך, דצרתו בבבל וכו'.

דהנה השבט והמחוקק הם משיח בן יוסף ומשיח בן דוד כנ"ל. ומבואר בלקוטי הש"ס לאריו"ל (טו,א) "תרין משיחין, משיח בן יוסף מדכורא משיח בן דוד מנוקבתא", והוא כדברי הירושלמי והתוס' בסנהדרין הנ"ל, דראש גולה שבבבל הוא מזכרים ונשיא שבארץ ישראל מנקבות.

וכשומר רב ד"אם משיח מאותן שחיין עכשיו ודאי היינו רבינו הקדוש", אין הכוונה שרבינו הקדוש יקום ויגאל את עם ישראל, אלא שאם בחינת "משיח בן דוד" נמצאת באחד מאותן שחיין עכשיו, הרי זה רבינו הקדוש. אבל כמובן שהוא עצמו לא יכול להביא הגאולה בפועל, כי עיקר המלכות היא לצרתו שבבבל, ראש הגולה משיח בן יוסף שבא מהזכרים. ורק כשיכלו שני בתי אבות, ויתאחדו שניהם במלך המשיח שיכלול את שני הענינים דשבט ומחוקק, רק אז בן דוד בא בפועל ממש וגואל את עם ישראל.

וזהו שפירש"י: "ודאי היינו רבינו הקדוש דסובל תחלואים וחסיד גמור הוה". שלכאורה אין זה מובן כלל, מדוע נקט דוקא שני סימנים אלו, והרי אדרבה אם רוצה רב לומר שרבינו הקדוש הוא משיח, עליו לחפש בו סימנים של מלכות והנהגה, וכלשון הרמב"ם "עמוד מלך וכו'" (והסימנים שנתן רש"י הפוכים מענין המלכות). אלא שכאמור לא היתה הכוונה למשיח הגואל בפועל את עם ישראל, אלא ל"משיח בן דוד" שבדור. ובחי' משיח בן דוד אין ענינו תוקף המלוכה, ואדרבה, שביחד עם זה שענינו הוא נשיאות של תורה, כדוד המלך שהיה ראש הסנהדרין (עיין כס"מ בהקדמת הרמב"ם ליד החזקה), הרי הוא סובל תחלואים ונקרא "חיורא (מצורע) דבית רבי", כדוד שהיה נרדף כל ימיו, ונצטרע, וביקש "שועתי אליך ותרפאני". וזהו שהוסיף רש"י ש"חסיד גמור" הוא, היינו כדוד שאמר "שמרה נפשי כי חסיד אני" (תהלים פו) ואחז"ל: "לא חסיד אני, שכל מלכי מזרח ומערב כו' ואני ידי מלוכלכות כו' כדי לטהר אשה לבעלה" (ברכות ד,א). שזהו "חסיד" הפועל לטובת השני במסירות נפש, הגם שהוא היפך ממש מהנהגת המלכות של כל מלכי מזרח ומערב.

במלך המשיח תהיה ההתאחדות של "מלך" ו"רב"

ואף שבדאי גם לרבי היה את ענין המלכות, וכמבואר בחדא"ג מהרש"א לסנהדרין שם (מובא בספר השיחות תשנ"ב ח"א ע' 131 הערה 94): "מאותן הבאים מבני דוד ועדיין היה להם ממשלה גם בגלות... כגון רבינו הקדוש", אבל מ"מ אין כאן שלימות

המלכות דצרתו בבבל כנ"ל, ולהלכה אין הוא נקרא "נשיא זה מלך". ולהעיר עוד מספר השיחות תנש"א שיחת ש"ק תזריע מצורע ע' 496, שמצטט שם לשון רש"י "אם משיח מאותן שחיין עכשיו", וכותב בהערה 66: "וע"פ פס"ד הרמב"ם.. ואם יעמוד מלך מבית דוד כו' - היינו שהוא כבר מלך". ובוה לכאורה כוונתו לומר, שרב ראה ברבינו הקדוש גם את ענין המלכות, דלולא זאת הרי אין הוא שייך כלל להקרא משיח. ומ"מ אין זו אלא מלכות של תורה כמשה רבינו, ואין כאן את שלימות המלוכה, דעיקר המלכות היא לראש הגולה, ומשום כך אינו יכול להיות משיח בפועל.

ולכן עם כל הגדלות שיחסו רב ורבי חייא לרבינו הקדוש, עד שאמרו משיח הוא "כגון רבינו הקדוש", הרי כאשר הוא שאל אותם הלכה למעשה אם יש לו דין מלך, השיבו לו בשלילה. כי רק ראש הגולה שבא מזכרים דדוד ומורע שלמה, יש בו את שלימות המלכות, כשלמה אביו שדוקא בו היתה שלימות המלכות ונתקיים בו (דברי הימים א' כט, כג) "וישב שלמה על כסא ה'" (וכמבואר באריכות בספר השיחות תנש"א ח"ב ע' 527-8 במעלת מלכות שלמה לגבי מלכות דוד). אבל גם ראש הגולה אינו יכול להיות מלך המשיח, כי אין בו את הנשיאות דתורה. ומלכות המשיח היא החיבור של שניהם, כשיכלו שני בתי אבות ויתאחדו לאחדים כאחד.

וזהו שמבואר באריכות בשיחות כ"ק אדמו"ר שליט"א, שבמלך המשיח תהיה ההתאחדות של "מלך" ו"רב". שהרי משיח "מחזיר מלכות דוד ליושנה", וגם "ילמד תורה את כל העם" (הלכות תשובה סוף פ"ט. לקו"ת צו יז,א).

בדורנו - הרבי הוא המלך המשיח בפועל ממש

ובספר "שארית ישראל" להרה"צ מוילעדניק זי"ע כתב (ומובא בדא"ח), שמהבעש"ט ואילך החל להאיר ניצוץ משיח. כי מהבעש"ט החלה ההתאחדות של משיח בן דוד ומשיח בן יוסף, היינו הנשיאות בתורה והנשיאות במלכות כאחד. וזהו שנקראו הבעש"ט ותלמידיו הקדושים בשם "אדוננו מורנו ורבינו", כי על המלך אמרו בתוספתא (סנהדרין פ"א ה"ב) "וקורין אותו אדוננו ורבינו", והוסיפו "מורנו" ע"ש שמלמד תורה ועבודת ה' לכל העם וגם לאומות העולם, וכמ"ש (ישעי' ב, ג) "ויוורנו מדרכיו", ופירש הרד"ק "והמורה הוא מלך המשיח".

והנה בכל השיחות שמדבר הרבי אודות כ"ק אדמו"ר מוהריי"צ נ"ע, שהוא נשיא הדור המשיח שבדור, ומקשר זה עם ענין הגאולה בפועל, הרי בודאי שכוונתו שהוא המשיח כפשוטו, גואלם של ישראל, ולא רק כמו שאמרו על רבינו הקדוש. וכלשונו הטהור בשיחת ליל שמחת תורה תשמ"ו: "נשיא דורנו הוא המשיח, עם כל הפירושים במשיח: נמשח בשמן, נבחר, מנהיג ורועה ישראל.. ולא איכפת לי אם יפרשו משיח צדקנו כפשוטו, כי כך היא המציאות האמיתית, שנשיא דורנו היה משיח בדורו והוא

המשיח בדורנו.

וכשאומר הרבי שע"י ההכרזה "יחי המלך" מתגלית מציאותו של המשיח, ורק לאחר מכן באים פרטי פעולותיו שלוחם מלחמות ה' ומנצח וכו' (ספר השיחות תשנ"ב ח"א ע' 2-131), הרי אין כוונתו רק לענין תאורטי ונשמתי דמשיח בן דוד וכדומה, אלא למשיח כפשוטו שמתגלה ע"י ההכרזה "יחי המלך" ואח"כ לוחם מלחמות ה'. וכשאומר שמלך המשיח עומד על גג בית המקדש ומבשר את הגאולה, וממשיך שזהו "כפי שהכריזו ומכריזים במיוחד לאחרונה" (ספר השיחות תנש"א ע' 9-138), הרי גם בזה כוונתו למלך המשיח כפשוטו, שגואל את עם ישראל מהגלות.

ולכן, הגם שעל עצם הענין שיש משיח בכל דור, מביאים דוגמא מדבריו רב על רבינו הקדוש, מ"מ יש להבחין שאין הנידון דומה לראיה ממש, אלא הוא למעלה מזה באין ערוך. שהרי בדורנו שהוא "הדור האחרון לגלות והראשון לגאולה", בודאי שנשיא הדור ש"הוגה בתורה ועוסק במצות כדור אביו" ומלכותו והשפעתו היא בתורת הנגלה והחסידות, ובנוסף לזה מתעסק בכפית כל ישראל ובמלחמות ה', הוא המאחד את שני המשיחים, שני בתי אבות, שבט ומחוקק, והוא מלך המשיח כפשוטו, גואלן של ישראל.

ויהי רצון, שהרבי מלך המשיח שליט"א שהוא מזרע דוד ושלמה, מדכורא ומנוקבתא, אשר לוחם מלחמות ה' "ובכמה ענינים כבר מנצח", יבוא ויגאלנו ויוציא את עם ישראל ואת כל העולם בהצלחה ובשלום מהמצב הנורא שנמצאים בו, ויוליכנו קוממיות לארצנו בקרוב ממש.

נהוג בעולם שכאשר מתכוננים לאורח
עושים הרבה הכנות משך זמן לפני זה,
שבועיים לפני בואו כבר מכינים את הבית
מנקים את כל הפינות, וכל בני הבית
מדברים אודות בואו, עד שמספרים גם
לשכנים ואומרים להם: הנה בעוד זמן קצר
יבוא האורח שלנו אבינו אחינו וכדומה,
אשר עליו אנחנו מחכים. עכשיו הזמן קרוב
מאד לביאת המשיח, כאשר משיח מגיע
צריך הרי להתחיל להתכונן לקראת האורח!
רחצו והזכו לקראת המשיח!

(משיחות חג השבועות ה'תש"א)

לזכות
הוד כ"ק אדמו"ר
מלך המשיח שליט"א
מהרה יגלה ויגאלנו אכי"ר

לז"נ
הרה"ח הרה"ת ר' צבי הירש בן הרה"ח ר' בן ציון
נלב"ע ז"ך אלול ה'תש"מ
מרת רבקה בת הרה"ח ר' צבי
נלב"ע כ"ט תמוז ה'תשס"ב
שפריצער

והקיצו ורננו שוכני עפר והם בתוכם
בהתגלות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א תיכף ומיד ממש

לתרומות והקדשות

ארה"ק - 072.2244.474 | חו"ל - 781.277.7026